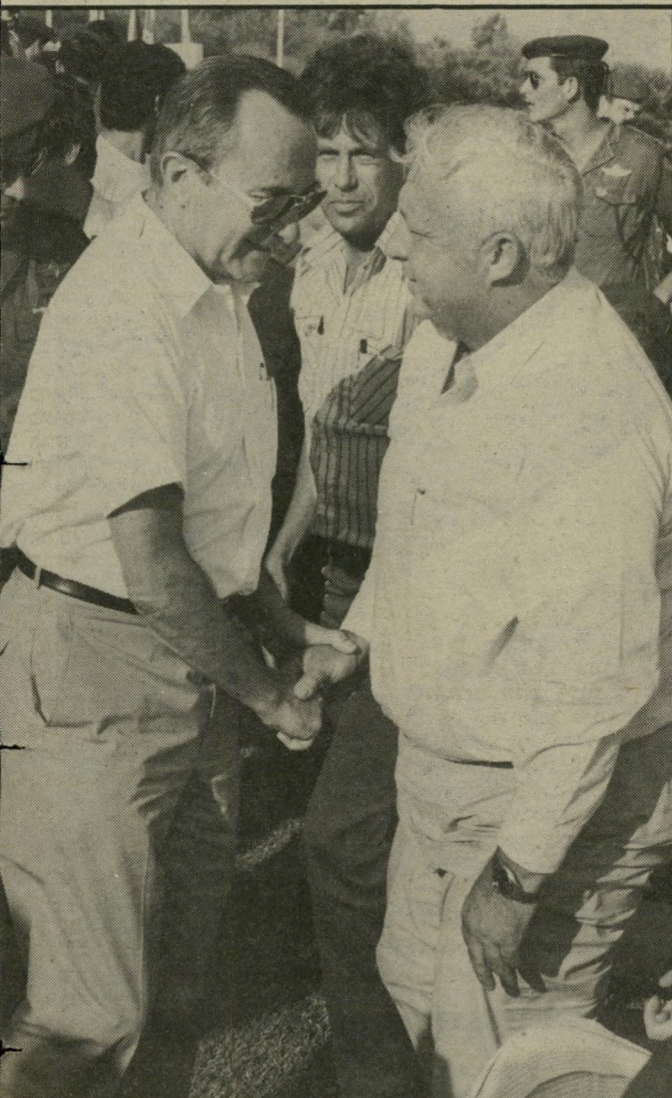

קולו קול יעקב וידיו ידי עשיו — כך נאמר על משה ארנס, נעים-ההליכות והאלגנטי, המטיף בקול רך ומתון למדיניות הקיצונית ביותר

„מושה“ ארנס ואשתו מזורל אח אנטי-ציוני ובן ב-מצפן

ארנס עם אריאל שרון שינאה לוחטת

החכים והכתבים התרווחו בכיסאותיהם. יש מה לשמוע. תענוג.

את תוכן הנאום אפשר למצוא בדברי הכנסת. מילחמת-הלכנון היתה מוצדקת בהחלט. שלום עכשיו יוצרת אצל הסורים תחושה שאנחנו מתפוררים. וילנר הוא „עבר מוסקווה“. הציר רק-חייס-שריר-שלום-עכשיו אינו מגנה את מעשי-הטרור של האויב, לוקה בשינאה עצמית. איש לא הגיב. מי שחשב לעצמו שה-קול קול יעקב, והידיים ידי עשיו, שמר את הירחוריו לעצמו. רק לקראת סוף הנאום קרא לפתע יוסי שריר: „אתה משה ארנס? אתם כטוחים שזה ארנס? הוא כבר גורם לי להתגעגע לשרון“

דמעות בעיניים

ב שבוע שעבר ליווה ארנס את ראשהמשלה, יצחק שמיר, שיצא למסע קצר לאירופה, כדי לשאת ולתת עם ראשי השוק האירופי. כתב צעיר של גלי צה"ל, ירון דקל, החציף פנים במקצת והעז לשאול את שמיר מדוע הוא עוזב את הארץ, כשהמצב בלכנון הוא כליכך קשה. ארנס מיהר לזכור שבגלי צה"ל הוא יכול בהחלט לשחק את הבוס. הוא נוף ברקל בחריפות, לעיני כל הנוכחים. בעיני הכתב הצעיר עלו דמעות. לא נעים, אבל גם לא נורא. הוא ילמד, בעתיד, שלא להציג לראשיהמדינה שאלות מביכות כלשהן.

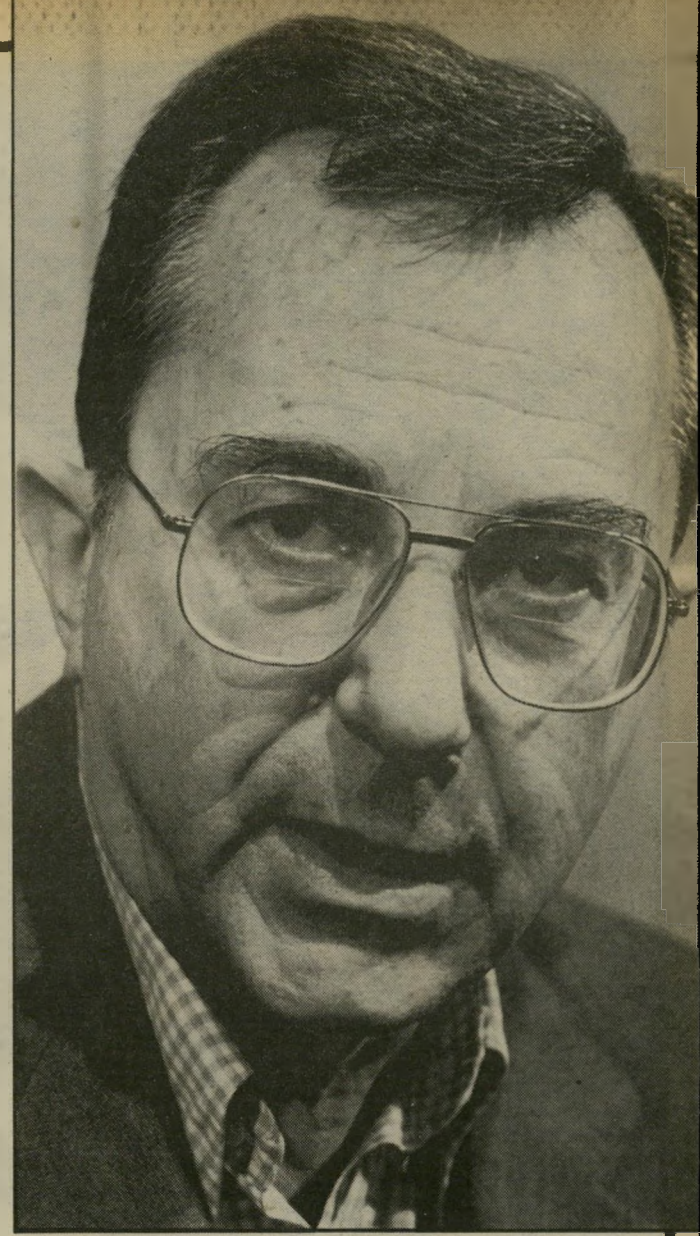
ארנס נכנס לתפקידו כמישרר-הביטחון לקול תרועהירבתי של כליהתיקשורת. החלטות ועדת-כהן על טבח במחנות-הפלטים בביירות, רצח אמיל גרינצוויג, שחצנונה הגלויה של שרון והשתוללות אנשיו ברחובות — כל ציונייהדרך האלה של פכרואר השחור 1983 יצרו ערגה של ממש להשתחרר מעצם נוכחותו של שרון במוקד הכוח האדיר של מערכת הביטחון.

כבר כ-12 בפכרואר הודיע ארנס, שהיה אז שגריר-ישראל בוושינגטון, על הסכמתו להחליף את שרון. ארצות-הברית הגיבה בשימחה גלויה. העיתונות הישראלית הגיבה בהתאם. דן מרגלית כתב עליו שיר-הלל בהארץ, תחת הכותרת „שר-הביטחון בחסד עצמי“, יעקוב ארז ממערב הגדיר אותו כאיש „הגון, ישר, איש-עבודה, איש-צוות הגיחון באורח מחשבה של מהנדס“. איתן הבר מידיעות אחרונות, המתעב את שרון בכל ליבו, הגדיר לו לפחות עשר כתבות, שעסקו ברובן בהשוואות בין ארנס ובין קורמו, שלא החמיאו במיוחד לאריק.

רק מעטים שמו לב לכך שארנס נפרד מוושינגטון בנימה צורמת במיוחד.

20 יום לפני מינויו כשר-הביטחון תקף ארנס בוועידה יהודית בניר-יורק את אחד המנהיגים הבולטים של יהדות ארצות-הברית, אדגר ברונפמן, הוא טען שיהודי-העולם חייבים לקבל את דעת ישראל בכל נושאי-הביטחון הקשורים במאבקה של המדינה היהודית במרחב.

דבריו התקבלו בתדהמה. חמישה חורשים אחרי צברה ושאתילא, קשה היה לבטל ביקורת של חוגים יהודיים בטון מתנשא שכזה. חרף נימוסיו הטובים, הופיע ארנס כישראלי השחצן, דווקא בפניו יהודי רי קונפורמיסטי. הרושם היה עגום. שבועיים מאוחר יותר, אחרי ששרון כבר הודח, הודיע ארנס בכמיסכת-

ארנס: הסיגנון אינו האדם!

אחד הכתבים, ששנה קודם לכן ביקש מעמיתיו להורות ששרון נחל הצלחה רבתי במילחמת-הלכנון, „נעים. מגומם, יעיל, מציאותי, לא-יסקרן. רק כשאני רואה אותו, אני מאמין שסוף-סוף התפטרנו מאריק.“

נאום-התשובה של שר הביטחון היה, אומנם, כאילו נינוח. הטון סופר-מינורי, קול נעים. תקיף אך נעדר-שחצנות.

ל סני חורשים אחרים עלה שר-הביטחון, משה ארנס, על בימת הכנסת וענה להצעות על סדר-היום שעסקו, מדרך הטבע, במילחמת-הלכנון. ביצירה-עיתונאים החליפו כתבים ותיקים מבטים של סיפוק, איש נאה, ארנס, בגיל 59 הוא עדיין שומר על גיורה ספורטיבית, והילוכו גמיש, אבל שליו. „משמרענן לראות אותו“, אמר